

M. Gy.



Ez az öcsém érettségi képe. 1941-ben készült.

Az öcsém és közöttem három év volt a korkülönbség. Három év akkor nagyon nagy különbség volt. Kezdetben nekem teljesen más baráti köröm volt, és alig jártunk össze. A szabadidőben alig voltunk együtt az öcsémmel. Veszekedtünk, verekedtünk, amikor kisgyerekek voltunk. S aztán már amikor több eszünk volt, jártunk kirándulni a Mecsekbe. Volt, hogy kétnapos túrára mentünk. Főztünk gulyást, kint a szérűskertben [A szérűskert a majornak vagy egy-egy falunak az a bekerített vagy kerítetlen része volt, ahol a szálás takarmányt és a szalmát tárolták. -- A szerk.]. Ott szaladgáltak az egerek közöttünk. De egyébként őneki külön baráti köre volt. Nagyon talpraesett fiatal gyerek volt. Nyári szünetekben, mikor már idősebb volt, eljárt dolgozni a pécsi szénbányába. Így vett magának sífelszerelést, kerékpárt. Abból a pénzből, amit ott összedolgozott nyáron. És ruházkodott is így. Annak ellenére, hogy ugyanúgy el volt, majdnem úgy el volt látva

ruhával, mint én. Bár velem kivételezett anyám. Én voltam az elsőszülöttje.

Öcsém, szegény, Szolnokon volt munkaszolgálatos -- aztán a szolnoki pályaudvart szétbombázták az amerikaiak [A szolnoki pályaudvart 1944. június 2-án érte súlyos légitámadás. -- A szerk.]. Ők akkor följöttek, áthelyezték, itt ment keresztül Pesten. Kijött hozzám oda, Zuglóba a szíjgyártóhoz. Mondtam neki, hogy maradjon itt mellettem a háború végéig. Azt mondta -- egy darabig gondolkozott --, azt mondta, hogy nem. Ha ketten kétfelé vagyunk, akkor valószínűbb, hogy az egyikünk életben marad. Én arra számítottam, hogy ő biztos megmarad, mert erős, fizikumra erősebb volt, mint én, annak ellenére, hogy most már az utolsó időkben én is nagykalapáccsal dolgoztam ott. Elvitték a század maradékát Kőszegre. Ottan bestiális körülmények voltak. Kőszeg környékén lőtték agyon az öcsémet.